

URADNI LIST

LJUDSKE REPUBLIKE SLOVENIJE

Leto XIV

V LJUBLJANI, dne 28. februarja 1957

Številka 5

VSEBINA:

28. Pravilnik o strokovnem izpopolnjevanju zdravstvenega osebja.

29. Pravilnik o nalogah, notranji ureditvi in delu protituberkuloznih dispanzerjev.

28.

Na podlagi 40. člena zakona o zdravstvenih domovih in zdravstvenih postajah (Uradni list LRS, št. 21-93/56) in 43. člena zakona o bolnicah (Uradni list LRS, št. 21-94/56) izdaja Svet za zdravstvo LR Slovenije

PRAVILNIK

o strokovnem izpopolnjevanju zdravstvenega osebja

1. člen

Namen strokovnega izpopolnjevanja zdravstvenega osebja je ta, da opravlja zdravstveno osebje strokovno delo po sodobnih metodah in s sodobnimi strokovnimi pripomočki.

Zdravstveno osebje v zdravstvenih domovih, zdravstvenih postajah in bolnicah se mora strokovno izpopolnjevati po določbah tega pravilnika.

Strokovno izpopolnjevanje zdravnikov

2. člen

Zdravniki se strokovno izpopolnjujejo:

1. s praktičnim delom v strokovno više organiziranih zavodih;
2. na specialnih tečajih;
3. na seminarjih.

3. člen

Strokovno izpopolnjevanje traja za zdravnike splošne prakse 60 dni na vsakih 5 let, za zdravnike specialiste pa 30 dni na vsaka 3 leta. Čas, ki ga prebije zdravnik na raznih vrstah strokovnega izpopolnjevanja (2. člen), se sešteva.

4. člen

Zdravniki splošne prakse, ki so zaposleni v zdravstvenih domovih in zdravstvenih postajah, se strokovno izpopolnjujejo s praktičnim delom v bolnicah in drugih strokovno više organiziranih zdravstvenih zavodih (poliklinike, higienski zavodi itd.) ali pa na posebnih tečajih, ki jih organizirajo ti zavodi.

Sekretar Sveta za zdravstvo LRS določi, v katerih zdravstvenih zavodih se strokovno izpopolnjujejo zdravniki z določenega območja.

5. člen

Strokovno izpopolnjevanje zdravnikov s praktičnim delom v zdravstvenih zavodih iz prejšnjega člena se opravlja stalno vse leto po letnem razporedu. Razpored napravi ravnatelj zdravstvenega zavoda na podlagi prijav zdravstvenih domov in zdravstvenih postaj in ga sporoči zdravstvenim domovom in postajam z območja, za katero skrbi zdravstveni zavod za strokovno izpopolnjevanje zdravnikov.

Program in trajanje strokovnega izpopolnjevanja določi ravnatelj zdravstvenega zavoda, pri katerem se opravlja strokovno izpopolnjevanje, na predlog strokovnega kolegija, potrjuje pa sekretar Sveta za zdravstvo LRS po zaslišanju posebne strokovne komisije, ki jo za to določi.

Pri praktičnem izvajanju programa mora zdravstveni zavod upoštevati želje zdravnika, da se glede na potrebe službe, ki jo opravlja, izpopolni tudi v takem delu, ki ni obseženo v programu.

6. člen

Tečaji za strokovno izpopolnjevanje zdravnikov iz 4. člena se organizirajo za večje število zdravnikov. Tak tečaj obsega predavanja, praktične vaje in demonstracije.

Program in trajanje tečaja se določita tako, kot je določeno v drugem odstavku 5. člena.

7. člen

Zdravniki specialisti, ki so redno zaposleni v specialističnih ambulantah zdravstvenih domov in zdravstvenih postaj, se praviloma strokovno izpopolnjujejo s praktičnim delom na ustreznih specialističnih oddelkih bolnic ali v specialnih vzornih (demonstracijskih) zdravstvenih zavodih.

Zdravniki specialisti, ki so redno zaposleni v bolnicah, se strokovno izpopolnjujejo s praktičnim delom na ustreznih specialističnih oddelkih strokovno boljše urejenih in opremljenih bolnic ali klinik ali pa na tečajih, ki jih organizira medicinska fakulteta.

Zdravniki specialisti za higieno in zdravniki v higienski preventivni službi se strokovno izpopolnjujejo s praktičnim delom pri Centralnem higienskem zavodu in pri podobnih zdravstvenih zavodih, ki jih določi sekretar Sveta za zdravstvo LRS ali pa na posebnih tečajih, ki jih organizirajo inštituti medicinske fakultete, Centralni higienski zavod in podobni zdravstveni zavodi.

Program in trajanje strokovnega izpopolnjevanja s praktičnim delom in na tečajih se določita tako, kot je določeno v drugem odstavku 5. člena.

Za zdravnike specialiste, ki se strokovno izpopolnjujejo s praktičnim delom v zdravstvenih zavodih, se uporablja tudi določba tretjega odstavka 5. člena.

Strokovno izpopolnjevanje s praktičnim delom v zdravstvenih zavodih se organizira tako, kot je določeno v prvem odstavku 5. člena.

8. člen

Zdravstveni zavod, ki pošlje zdravnika na strokovno izpopolnjevanje, mora poskrbeti za njegovo nadomestovanje, po možnosti v sporazumu z zdrav-

stvenim zavodom, pri katerem se njegov zdravnik strokovno izpopolnjuje, na ta način, da mu ta zavod pošlje začasno v zameno svojega zdravnika.

9. člen

Za strokovno izpopolnjevanje zdravnikov v specialnih panogah zdravstvene službe (protituberkulozna služba, dispanzerska služba, služba transfuzije krvi, higienska služba) organizirajo Inštitut za tuberkulozo, Zavod za zdravstveno varstvo matere in otroka, Zavod za transfuzijo krvi in Centralni higienski zavod specialne tečaje.

Program in trajanje tečajev se določita tako, kot je določeno v drugem odstavku 5. člena.

10. člen

Sekretar Sveta za zdravstvo LRS lahko pooblasti Slovensko zdravniško društvo, da v sodelovanju z zdravstvenimi zavodi neposredno organizira seminarje za strokovno izpopolnitev zdravnikov. Seminarji obsegajo ciklus predavanj o vprašanih s posameznih področij zdravstvene službe.

Program in trajanje seminarja določi upravni odbor Slovenskega zdravniškega društva, potrdi ga pa sekretar Sveta za zdravstvo LRS po zaslišanju posebne strokovne komisije, ki jo za to določi.

Strokovno izpopolnjevanje višjega, srednjega in nižjega zdravstvenega osebja

11. člen

Višje, srednje in nižje zdravstveno strokovno osebje se strokovno izpopolnjuje:

1. s praktičnim delom v drugih zavodih,
2. na posebnih tečajih.

12. člen

Medicinske sestre, fizioterapevti, medicinski in sanitarni tehniki ter medicinski laboranti in drugo srednje medicinsko osebje, ki je zaposleno v zdravstvenih domovih in zdravstvenih postajah, se praviloma strokovno izpopolnjuje s praktičnim delom v strokovno bolj urejenih in opremljenih zdravstvenih zavodih.

Strokovno izpopolnjevanje traja 30 dni na 5 let.

13. člen

Sanitarni tehniki se strokovno izpopolnjujejo s praktičnim delom samo v Centralnem higienskem zavodu ali v samostojnih okrajnih higienskih zavodih, medicinski laboranti pa v kliničnih diagnostičnih, biokemičnih, bakterioloških in živilskih laboratorijih.

Program in trajanje strokovnega izpopolnjevanja se določita tako, kot je določeno v drugem odstavku 5. člena.

14. člen

Medicinske sestre se strokovno izpopolnjujejo na tečajih v posameznih panogah sestrške službe (patronažna služba, delo v industrijski higieni, delo na področju zdravstvenega varstva matere in otroka, instrumentarska služba, delo pri transfuziji krvi, dietika, pedagoško in inštruktorsko delo v medicinskih šolah, zdravstvena prosveta itd.). Te tečaje organizirajo za zdravstvo pristojni upravni organi okrajnih ljudskih odborov ter zdravstveni zavodi, ki jih za to pooblasti sekretar Sveta za zdravstvo LRS.

Program in trajanje tečajev določi organ oziroma zavod, ki organizira tečaj, potrdi ga pa sekretar Sveta

za zdravstvo LRS po zaslišanju posebne strokovne komisije, ki jo za to določi.

15. člen

Babice, ki so zaposlene v zdravstvenih domovih in zdravstvenih postajah, se strokovno izpopolnjujejo s praktičnim delom v ginekološko-porodniških oddelkih bolnic in v dispanzerjih za žene in otroke ter na tečajih, ki jih organizira babiška šola v Ljubljani. Strokovno izpopolnjevanje babic traja 30 dni na vsakih 5 let, od tega 15 dni v dispanzerjih za žene in otroke.

Program in trajanje strokovnega izpopolnjevanja s praktičnim delom oziroma tečajev se določita tako, kot je določeno v drugem odstavku 5. člena.

16. člen

Za strokovno izpopolnjevanje drugega nižjega zdravstvenega osebja, ki je zaposleno v zdravstvenih domovih (postajah) oziroma bolnicah, organizira posebne izpopolnitvene tečaje zavod, v katerem so zaposleni.

Skupne določbe

17. člen

Zdravstvenemu osebju pripadajo v času strokovnega izpopolnjevanja vsi redni službeni prejemki ter potni stroški po veljavnih predpisih.

Posebni stroški, ki jih ima organ, zavod ali društvo v zvezi s strokovnim izpopolnjevanjem zdravstvenega osebja, gredo sorazmerno v breme tistih zdravstvenih domov (postaj) oziroma bolnic, ki pošljejo svoje osebje na strokovno izpopolnjevanje.

18. člen

Upravnik (ravnatelj) oziroma šef zdravnik zdravstvenega zavoda, v katerem se opravlja strokovno izpopolnjevanje s praktičnim delom, določi na predlog strokovnega kolegija strokovno usposobljene uslužbenice, ki organizirajo, vodijo in nadzorujejo strokovno izpopolnjevanje in skrbijo za to, da dobijo osebe na strokovnem izpopolnjevanju kar največje strokovno znanje in prakso.

19. člen

Sekretariat Sveta za zdravstvo LRS vodi razvid tečajev in seminarjev, ki se za strokovno izpopolnjevanje zdravstvenega osebja organizirajo po določbah tega pravilnika. Zdravstveni zavodi in Slovensko zdravniško društvo morajo sporočiti Svetu za zdravstvo LRS prireditel vsakega tečaja in seminarja.

20. člen

Organ, zavod oziroma društvo, ki organizira strokovno izpopolnjevanje, izda uslužbencu potrdilo o vrsti in trajanju strokovnega izpopolnjevanja.

Strokovno izpopolnjevanje se vpiše v uslužbenški list.

S strokovnim izpopolnjevanjem uslužbenec ne pridobi pravice do višjega ali drugega naziva v zdravstveni stroki.

21. člen

Uslužbenec, ki se brez upravičenega razloga ne udeleži strokovnega izpopolnjevanja, je za to disciplinsko odgovoren.

22. člen

Ne glede na strokovno izpopolnjevanje, ki je obvezno po določbah tega pravilnika, morajo upravnik (ravnatelj) zdravstvenega doma (postaje) oziroma bolnice kakor tudi šef zdravnik, predstojnik oddelka in strokovni kolegij stalno skrbeti za izpopolnjevanje vsega zdravstvenega osebja.

23. člen

Za strokovno izpopolnjevanje zdravnikov pripravnikov (stažistov), zdravnikov na specializaciji ter zdravstvenega osebja v obratnih ambulantah in v zobozdravstveni službi veljajo posebni predpisi.

24. člen

Ta pravilnik začne veljati osmi dan po objavi v Uradnem listu LRS.

Št. 07/1-865/1-57

Ljubljana, dne 14. februarja 1957.

Svet za zdravstvo LRS

Predsednik:

Mr. ph. Olga Vrabčič I. r.

29.

Na podlagi 55. člena zakona o zdravstvenih domovih in zdravstvenih postajah (Uradni list LRS, št. 21-93/56) izdaja Svet za zdravstvo LRS

PRAVILNIK

o nalogah, notranji ureditvi in delu protituberkuloznih dispanzerjev

I. Naloge in delovno področje

1. člen

Protituberkulozni dispanzerji kot zdravstvene strokovne enote zdravstvenih domov in zdravstvenih postaj opravljajo izvenbolnično preventivno in kurativno protituberkulozno službo na določenem območju.

2. člen

Protituberkulozni dispanzer zdravstvenega doma oziroma zdravstvene postaje ima te naloge:

1. proučuje epidemiološke in socialne pojave v zvezi s tuberkulozo na svojem območju;

2. odkriva izvore in žarišča tuberkuloze in preprečuje tuberkulozna obolenja;

3. pregleduje in zdravi tuberkulozne bolnike ter jih pošilja na specialno zdravljenje; kliče na pregled in pregleduje osebe, za katere sumi, da so tuberkulozne;

4. skrbi za medicinsko rehabilitacijo tuberkuloznih bolnikov in sodeluje pri njihovi poklicni rehabilitaciji;

5. organizira in izvršuje rentgenske in fluorografske preglede prebivalstva ter tuberkulinske preizkuse ter obvezna cepljenja proti tuberkulozi;

6. opravlja patronažno službo;

7. skrbi, da se izboljšajo zdravstvena vzgoja, prosvetljenost in zavest ljudstva v zvezi z bojem proti tuberkulozi;

8. obvešča druge zdravstvene strokovne enote zdravstvenega doma (postaje) oziroma ustrezne druge zdravstvene zavode o drugih boleznih, ki jih je ugotovil pri pregledanem bolniku, bolniku pa priporoči, da gre na zdravstveni pregled;

9. skrbi za asanacijo in dezinfekcijo stanovanj tuberkuloznih bolnikov;

10. zbira podatke o obolenjih in smrti za tuberkulozo; vodi o tem statistiko in evidenco in analizira zbrane podatke;

11. daje zdravstvenemu domu (postaji) za občinski ljudski odbor letno, po potrebi pa tudi občasno, poročilo o svojem delu in predlaga primerne ukrepe za zmanjšanje obolenj in smrtnosti za tuberkulozo;

12. pošilja inštitutu za tuberkulozo predpisana poročila o obolenjih in smrti za tuberkulozo ter letna poročila o svojem delu;

3. člen

Protituberkulozni dispanzer sodeluje z zavodi za higiensko službo, z okrajnim zavodom za socialno varovanje, s sekcijami Rdečega križa za boj proti tuberkulozi ter z drugimi družbenimi in strokovnimi organizacijami.

Pri opravljanju svojih nalog se opira protituberkulozni dispanzer na pobudo in sodelovanje državljanov.

4. člen

Ljudski odbor lahko določi, da opravlja protituberkulozni dispanzer naloge iz svojega delovnega področja tudi za območje drugega zdravstvenega doma (postaje) na območju občine.

Protituberkulozni dispanzer zdravstvenega doma (postaje) lahko opravlja naloge iz svojega delovnega področja na območju druge občine na podlagi sporazuma ljudskih odborov prizadetih občin. Občinski ljudski odbori določijo v takem primeru s pogodbo, kakšen del stroškov za temeljne investicije, ki so potrebne za protituberkulozni dispanzer, ter za njegovo poslovanje gre v breme posamezne občine.

II. Notranja ureditev

5. člen

Protituberkulozni dispanzer se lahko ustanovi:

1. če to narekujejo krajevni epidemiološki razlogi;

2. če so zagotovljeni za dispanzer posebni prostori, ki so ločeni s posebnim vhodom od drugih prostorov zdravstvenega doma (postaje);

3. če je zagotovljena potrebna lastna oprema za dispanzer;

4. če je zagotovljeno potrebno zdravstveno osebje in če je zagotovljeno, da bo zdravnik vsaj dvakrat na teden opravljal zdravniško službo v dispanzerju.

6. člen

Protituberkulozni dispanzer mora imeti najmanj te prostore:

1. čakalnico s posebnim hišnim vhodom,

2. sprejemno pisarno,

3. slačilnico (bokse),

4. sobo za ordinacijo,

5. sobo za rentgenske preglede,

6. potrebne sanitarne prostore.

Vsi prostori morajo biti zadosti veliki in funkcionalno pravilno med seboj povezani.

7. člen

Protituberkulozni dispanzer mora imeti najmanj tole strokovno opremo oziroma instrumentarij: rentgenski aparat, mikroskop in specialni zdravniški instrumentarij.

8. člen

Protituberkulozni dispanzer mora imeti vsaj enega stalnega ali honorarnega zdravnika in vsaj eno

stalno medicinsko sestro. Medicinska sestra opravlja patronažno službo in tudi drugo delo medicinske sestre v dispanzerju.

III. Delo protituberkuloznega dispanzerja

9. člen

Protituberkulozni dispanzer neposredno vodi in organizira njegovo delo šef protituberkuloznega dispanzerja.

Šef protituberkuloznega dispanzerja mora biti zdravnik specialist — ftiziolog ali za to posebej usposobljen zdravnik splošne prakse.

Njegove naloge so zlasti:

1. skrbi, da je strokovno delo na sodobni višini in da je dispanzer oskrbljen s potrebnimi instrumenti, aparati in drugimi tehničnimi sredstvi;

2. določa raspored dispanzerskega dela in skrbi za pravilno razmerje osebja do bolnikov;

3. nadzoruje strokovno delo vsega podrejenega osebja, zlasti medicinskih sester v patronažni službi, razmešča osebje na delovna mesta in je njegov neposredni disciplinski starešina;

4. nadzoruje, ali se pravilno in pravočasno vodijo predpisane knjige in evidenca, ter skrbi za redno pošiljanje predpisanih poročil o delu.

10. člen

Protituberkulozni dispanzer se mora pri svojem delu ravnati po strokovnih metodoloških navodilih inštituta za tuberkulozo.

Protituberkulozni dispanzer se obrača za strokovno pomoč pri svojem delu na inštitut za tuberkulozo in na specialne bolnice za tuberkulozo.

11. člen

Protituberkulozni dispanzer mora imeti organizirano patronažno službo, ki skrbi za povezavo protituberkuloznega dispanzerja s tuberkuloznim bolnikom in njegovo okolico.

Naloga patronažne službe je zlasti:

1. odkrivati na terenu žarišča tuberkuloze in vzroke infekcij;

2. aktivno nadzorovati bolnike na njihovem domu, jih poučevati o higienskih načelih in sanitarno-epidemioloških ukrepih zoper prenos tuberkuloze in o načinu življenja zaradi čimprejšnjega ozdravljenja;

3. proučevati osebn, družinske, socialne, stanovanjske in druge razmere tuberkuloznih bolnikov ter njihove okolice ter predlagati ukrepe za izboljšanje teh razmer, ako bi to ugodno vplivalo na bolnikovo bolezen;

4. nadzorovati, ali se bolniki ravnaajo po zdravniških odredbah, ter jim pri tem pomagati;

5. poučevati prebivalstvo, zlasti pa bolnikovo okolico o sredstvih in ukrepih, ki varujejo pred okužitvijo s tuberkulozo, in jim priporočati zdravniške preglede;

6. pomagati lažjim tuberkuloznim bolnikom in rekonvalescentom pri iskanju ustrezne zaposlitve;

7. sodelovati z društvom Rdečega križa, družbenimi organizacijami, zlasti pa s socialnimi delavci;

8. obveščati šefa dispanzerja o vseh ugotovitvah, ki utegnejo vplivati na potek zdravljenja;

9. posredovati pri stanovanjskih in skrbstvenih ter pri drugih državnih organih za zboljšanje stano-

vanjskih, pridobitnih, socialnih in drugih razmer tuberkuloznega bolnika.

Patronažno službo vodi po smernicah in pod nadzorstvom šefa dispanzerja za to posebej usposobljena medicinska sestra protituberkuloznega dispanzerja ali patronažna medicinska sestra zdravstvenega doma oziroma zdravstvene postaje.

Patronažni službi pri izvajanju njenih nalog lahko pomagajo prostovoljni sodelavci (aktivni) Rdečega križa.

V industrijskih krajih in v večjih mestih mora imeti protituberkulozni dispanzer še posebnega socialnega delavca za reševanje socialnih vprašanj tuberkuloznih bolnikov v zvezi z njihovo zmožnostjo za delo (zaposlitev, prekvalifikacije, stanovanjske zadeve, podpore, pravice iz socialnega zavarovanja itd.).

12. člen

Delovni čas protituberkuloznega dispanzerja določi upravni odbor zdravstvenega doma (postaje) v sporazumu s šefom dispanzerja in z organom, ki je pristojen za zadeve in naloge zdravstvenega doma (postaje). Pri tem je treba upoštevati delovni čas drugih zdravstvenih zavodov ter prometne in druge krajevne razmere. Za preglede otrok morajo biti določene posebne ordinacijske ure.

Množični pregled in cepljenja mora opraviti dispanzer ob posebej določenih dnevih.

13. člen

Če se tuberkulozni bolnik preseli z območja enega protituberkuloznega dispanzerja na območje drugega, mora prvi poslati drugemu dokumentacijo o takem bolniku.

14. člen

Protituberkulozni dispanzer mora voditi tole medicinsko dokumentacijo:

1. kartoteko pregledanih oseb (osnovni karton),
2. kartoteko bolnikov in oseb iz njegove družinske skupnosti (bolniški list in družinski omet),
3. kartoteko patronažnih obiskov,
4. knjigo patronažnih obiskov,
5. kartoteko in knjigo prijavljenih obolenj in smrti,
6. kartoteko tuberkuloznih in besežiranih oseb,
7. knjigo pnevmotoraksov,
8. dnevnik ambulantnega dela,
9. knjigo serijskih pregledov,
10. mapo periodičnih poročil.

Protituberkulozni dispanzer lahko vodi tudi druge kartoteke, dnevnike, pomožne knjige in drugo dokumentacijo.

IV. Prehodne in končne določbe

15. člen

Obstoječi protituberkulozni dispanzerji morajo svojo ureditev in delo prilagoditi določbam tega pravilnika v šestih mesecih potem, ko začne veljati ta pravilnik.

16. člen

Ta pravilnik začne veljati osmi dan po objavi v »Uradnem listu LRS«.

Št. 97/1-878/1-57

Ljubljana, dne 14. februarja 1957

Svet za zdravstvo LRS

Predsednik:

Mr. Ph. Olga Vrabič l. r.